

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**De Ortv Et Progressv Ac Viris Illvstribvs Ordinis
Gloriosissimæ Dei Genitricis, semper Virginis Mariæ de
monte Carmelo**

Trithemius, Johannes

Coloniae Agrippinae, 1643

Liber Primvs. De ortu & progressu Ordinis Carmeli.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64495](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64495)

LIBER I.

IOANNIS TRITHEMII
ABBATIS, DE ORTV ET
Progressu Ordinis Fratrum
Carmelitarum.

CAPVT I.

De principio Ordinis.

DE Ordine Fratrum Beatissimæ DEI
Genitricis & Virginis MARIÆ de
Monte Carmelo, auxiliante Domi-
no, tractaturi, ab illo differendi su-
manni ^{ordium}, qui eiusdem Re-
ligionis obtinet principatum. Tunc
enim iucunda poterit esse lectori sacratissimi Ordi-
nis huius cognitio, si eum instituentis non lateat
celstudo. Enimuero singuli Ordines suos habent
præceptores & principes, fundatores & viuendi sub
regula moderatores. Alij *Basilium* sui Ordinis ha-
buere principem, alij *Augustinum*, alij *Pachomium*,
nos *Benedictum*, Prædicatores *S. Dominicum*, Fratres
Minores *Franciscum*. At huius sacratissimi Ordinis
institutor fuisse ELIAS Propheta maximus dicitur, *Elias sum-*
principes filij Prophetarum ex veteri Testamento *dator est,*
memorantur, cuius propagator sanctus Propheta *Elisa^o pro-*
ELISÆVS extitit, quem sacratissima DEI Genitrix *pagator Or-*
Virgo MARIA suo vocabulo insignitum ab æmulo- *di. Carm.*
rum

§ rum inuidia defendit. *Qui gloriatur, in Domino gloriatur*, Ordinis sui Principes vnusquisque imitari pro posse desideret, suos institutores moribus quisque sequatur, non friuolis sermonibus. Nemo in Ecclesia Dei de Ordinis sui excellentia contendat, nemo æmulationis studio alium prouocet, nemo alteri detrahat, nemo famam alterius elationis malo corrumpat. Stultum est de alterius sanctitate gloriam querere, & de aliena potius quam sua virtute præmium expectare. Sunt nonnulli bonorum studijs inuidi, qui sacrum Carmelitarum Ordinem impio dente corrodunt & lacerant, qui de prærogatiua virginæ tituli plurimum indignantur, Carmelitas velut indignos iudicantes, qui *Fratres Beatissima Dei Genitricis & Matris* appellentur. Alij antiquitatem huius sacratissime Religionis ignorantes, Prophetas Dei summi illius negant Fundatores extitisse & Principes; tanquam apud veteres nulla fuerit Religio, quæ in posteros cum Ordinis nomine deriuetur. Et horum in primis fauente Virgine MARIA sermones obstruendi sunt; & sic demum ad laudem Ordinis continuanda oratio. Nisi enim in principio falsæ opinioniones stultorum esse videntur, semper nobis quasi quidam latrunculi parabunt insidias. Nunc ergo quid nobis stolide laudator tui opponis? Quid Ordini sancto imponis? Quid habes contra Religionem hanc, vnde moueri queas? Profer, vt audiamus.

Putasne iuste indignaris Fratribus Carmelitis, famulis Genitricis DEI MARIE? Quid est, quod tibi in eorum Ordine displicet? GENVS, an SPECIES? NOMEN, an VIRTVS? VITA, an MERITVM? Si GENVS, audi Scripturam; *Dei enim & genus sumus. Vos, inquit Archiapostolus, genus electum, regale sacerdotium, gens sancta, populus acquisitionis: vt virtutes annuncietis eius, qui de tenebris vos vocauit in admirabile lumen suum.* Dei plantatio est, caue ne quid contra Sanctos asperè loquaris. Elegit sibi Deus Ordinem Carmelitarum ob suum Matrisq; honorem; qui

Act. 17.
1. Pet. 2.

qui tibi si displicet, omnipotentis ordinationem impugnas. Si SPECIES displicet, audi quid Dominus dicat: *Species agri mecum est.* Hic est ager, cui bene- *Psal. 49.*
dixit Dominus, in quo crescunt virtutum lilia, & flores pietatis. Huic agro tam sancto, tam fructifero, tamq; Deo dilecto, nemo benedictus maledicere potest. Si NOMEN virgineo trophæo splendidum displicet, stultus es; qui rerum maiestate posthabita de vocabulo altercaris. Nomen benedictum Carmelitæ possident, cui qui maledixerit, maledictionibus subiacebit. Si VIRTUS Fratrum ad æmulationem te permouet, inuidus es, qui alterius bonitate torqueris. Denique, qui virtutem odit in proximo, *Iniuriam*
 iniuriam facit Deo, qui merita largitur & præmia. *facit Deo,*
 Si autem VITA Carmelitarum tibi displicet, dic quorum? Quorundam, an omnium? Si omnium, temere odit in *qui virtu-*
 rarius es, qui tot Fratres vna sententia condemnas, *te odit in*
 à quorum sancta conuersatione tu quoque adhuc *proximo,*
 procul distas. Omnibus enim historias veterum le- *Ordo Car-*
 gentibus perspicuum est, quam multi sanctissimi vi- *melitarū*
 ri in hoc Ordine claruerunt. Nec dubium est hodie *multos ha-*
 complures deuotissimos Fratres inueniri, qui Ordi- *bet Sāctos.*
 nem istum suis virtutibus gloriosissime illustrant. Si vero quorundam Fratrum infirmitas te scandalizat, impius es; qui culpam paucorum diffundis in omnes, teq; longe à perfectione Sanctorum iacere indicas, dum aliorum defectus impatienter portas.

Sed scio, quamobrem contra sanctum Ordinem Carmelitarum mouearis. Duo sunt, quæ tibi in eo *Respondet*
 displicent: quorum alterum est, quod se *Fratres B. ad duas cæ-*
 MARIÆ *semper Virginis* appellant: alterum, quod *uillationes*
 Eliam & filios Prophetarum Ordinis sui Fundatores cōtra *Ord.*
 & Principes prædicant. Hæc sunt capita partis ad- *Carm,*
 uersæ, hæc sunt fundamenta commotionis alienæ. Sed ô stulta humanæ conditionis præsumptio, quæ in suæ humilitatis consideratione non potest tranquilla consistere, sed semper nititur sui comparem æmulationis prauæ studio superare. Cur inuides

Carmeli- Fratribus Carmelitis Ordinis sui titulum, quem eis
ta cur Fra contulit Regina cœlorum? Enimvero, si Domina
tres B. Vir. mundi le Carmelitis sororem exhibere voluit, quis
ginis di- ei contradicere potest? An non licet ei quod vult
cantur, facere? *An oculus tuus nequam est*, quia ipsa bona
 est? Noli turbari, noli irasci, noli frendere dentibus;
 nemo Reginam cœli prohibere potest, quo minus
 Carmelitas suos Fratres appellet & Filios. Non fri-
 uola loquor, non falsa; cum Summi Pontifices Ro-
 mani, Petri Successores, Carmelitas non aliter ap-
 pellare consueverint, quam *Fratres Dei Genitricis*,
 Reuolue generalium Conciliorum acta, & Bullas
 Apostolicas, & nunquam præter honorem *Mariani*
 tituli Carmelitas appellatos inuenies. An hoc tibi
 parum esse videtur, & maius à me testimonium re-
 quiris? Non est maius testimonium Ecclesiâ Dei,
 quoniam quicquid approbauerit illa, alterius testi-
 monio non amplius indigebit. Quod si te quoque
 huius excellentia tituli delectat, quid sanctis Fratri-
 bus indignaris?

Assume, ostenta, prædica: ipsi te minime prohi-
 bebunt illæsi. Veruntamen scias, quoniam quicquid
 assumitur, proprium non putatur. Fac opera Sororis,
 & Frater eris.

Sanctissima etenim DEI Parens Virgo MARIA,
 communis Fidelium Mater est; nullum penitus a-
 spernatur deuotum. Age itaque, vt libet, soli Fra-
 tres Carmelitici Ordinis hunc virginei patronatus
 titulum auctoritate vniuersalis Ecclesiæ meruerunt,
 quem nulla vnquam æmulatione amittent. Quam-
 obrem vero Fratres B. MARIE semper Virginis ap-
 pellati sint, suo loco consequenter tractabimus. Ad
 secundam calumniatoris positionem nunc respon-
 dendum est, qua Fratres Carmelitas de ELIÆ
ac Prophetarum successione impru-
 denter exasperat.

* * *

CAP. II.

CAPVT II.

*Quemadmodum Elias Propheta Domini Fundator ex-
titerit Ordinis Carmelitarum.*

ELIAS Propheta Domini eximius rectè & catho-
licè Fundator Carmelitanæ Religionis dicitur,
si eius facta ex Regum voluminibus absque in-
uidia discutiantur. Enimvero ipse montem *Car-
meli* primus inhabitasse legitur, à quo Fratres *CAR-
MELITÆ* nominantur.

Triplici autem ratione ostenditur, quod istius
obseruantia Princeps ELIAS habeatur: a Loco vi-
delicet, ab HABITU, & CONVERSATIONE. Cum er- *A loco pro*
go nomen Ordinis a Loco sumitur, merito Carme- *bat Car-*
litarum Princeps ELIAS memoratur; quod mons *melitas ab*
Carmelus, cuius ille habitator extitit, huic Ordini *Elia ori-*
vocabulum dedit. Non loquor vana, sed testimo- *ginem ha-*
nijs Scripturarum comprobata profero, cum ELIAM *here.*
Prophetam eundem locum longe ante Christi Na- *3. Reg. 18.*
tiuitatem inhabitasse dico, qui Fratribus Carmeli-
tis Religionis suæ nomen dedit & exordium. Deni-
que, si veterum testimonijs credendum est, post E-
LIÆ raptum & mortem *Elisai, Filij Prophetarum*
per successionem generationis montem *Carmelum*
inhabitantes, claris vacuum nunquam sinebant esse
cultoribus. Allegationes testimoniorum super his
doctis viris non sunt necessariae, indoctis autem su-
perflue. Stultum est enim tempus allegationibus in-
sumere; cum ea, quæ dicuntur, nemo doctus debeat
ignorare. Veruntamen, ne videar quæsisse subterfu-
gium, dubitanti subiectos voco in testimonium.

Sanctissimus ille Patriarcha Ierosolymorum
Ioannes, qui claruit temporibus Adriani Papæ I.
quid aliud in libro suo de principio & profectu hu-
ius Ordinis exprimit, nisi quod ELIAS Fundator e-
ius fuit S. *Cyrillus* Græcus Episcopus Alexandrinus,
Vilhelmus de Samuco, *Sibertus* de Beka, *Philip-
pus* Riboti, *Ioannes* Bachonis, viri doctissimi atque

inte-

integerrimi, quid aliud scribunt de hoc Ordine, quam quod ab ELIA exordium sumpserit? Si nobis in his, quæ de hoc Ordine scribimus, fidem adhibere dissimulas, ad scripta prædictorum Patrum recurras, & nos falsitatis arguere non poteris. Consentit ergo nomen loci, ut ELIAS Fundator sit Ordinis Carmelitici. Vnde non sunt vituperandi Fratres huius sacratæ Religionis, quod ELIAM & filios Prophetarum sui Ordinis Fundatores & Principes asseuerant.

2. ab habitu.

4. Reg. 2.

Carmelita mutarunt habitum

Et Cistercienses.

3. à conversatione.

Quantum vero ad rationem HABITVS pertinet, in ELIAM Ordo Carmelitarum pulchra transfiguratione consentit. Legimus ipsum amictum fuisse pallio, quo tangente Iordanis obstupuit, & se pedibus transeuntis calcabilem dedit. Sic *Eliseus*, sic *Filij Prophetarum* imitatores ELIÆ facti sunt, qui non solum ei loco, sed & habitu similes permanserunt. Quod si nobis de colore putas inferre calumniam, quanquam sit vile argumentum, quod de inuisis coloribus disputat, ad veterum historias te vocamus, quibus in primitiua Ecclesia Fratres Carmelitæ instar ELIÆ virgulatis pallijs leguntur fuisse induti. Nec te offendat mutatio coloris, cum non sit de substantia Ordinis. Potest enim mutari habitus, integritate Ordinis permanente. Sic etenim *Cistercienses*, griseum habitum commutantes, nigrum assumpserunt, Religione pristina nihilominus perseverante.

Ratione autem CONVERSATIONIS ELIAS Fundator Ordinis Carmelitarum extitit, qui eos in Monte *Carmelo* sanctis moribus præcessit. Quid fecit ELIAS, quod Fratres Carmelitæ pro posse non imitentur? Incoluit ille eremum, vasta solitudinis dilexit, soli Deo & sibi vacavit. At Fratres Carmelitæ ab exordio suæ institutionis vitam solitariam in monte *Carmelo* duxerunt, soli Deo vacare per contemplationis secretum eligentes, donec tandem nouissimis pene temporibus Saracenorum persecutione

tionem de eremo expulsi, iubente Sede Apostolica in
urbibus sunt locati. Vnde & antiquitus *Eremita mon-*
tis Carmeli vocabantur. Insuper, sicut ELIAS Dei
voluntatem annunciauit, tyrannos arguit, impios
trucidauit: sic Fratres Carmelitarum, quantum ad eos
pertinet, verbum Dei omnibus praedicant, tyrannos
arguunt, impios carnalium desideriorum motus
per monita salutis in se & in alijs Dei virtute occi-
dunt. ELIAS virgo mente & corpore, nullius cor-
pori coitus macula inuenitur fuisse permixtus; sed
tanta puritate coram Deo & hominibus emicuit, vt
mortem iam per annos bis mille quadringentos tri-
ginta differre meruerit. Fratres autem Carmelitarum
sancti Principis exemplo instructi ad perpetuam se
castitatem voto Religionis obligant, non nubent
neque nubentur, Ecclesiam Dei vita & doctrina æ-
dificant; fugatis, quantum permittit humana fragi-
litas, vitijs, in se & in alijs virtutes plantant. Et quan-
quam non sit eis possibile ELIAM in omnibus imi-
tari, tamen si parilitas Conuersationis recta lance
attenditur, ELIAS Carmelita primus & optimus
fuisse comprobatur.

*Elias vir-**go.**Prim' Cas-
melita.*

Quid nobis iam æmulatio praua obijcies, quid
ELIAM Carmelitam extitisse neges? Si dicas E-
LIAM Ordinis Carmelitarum idcirco non extitisse
Principem & Fundatorem, quia Regulam eorum
non sit professus, non magnopere aduertimus.
Quid enim, si Regulam eorum non habuit, qui an-
te Regulam fuit? Bene, inquis. Si ante Regulam
fuit, Ordinis Carmelitarum Fundator quomodo
extitit? Fundator enim Ordinis esse non potuit, si
Regulam non dedit. Sed non est vera conclusio,
quam contraria multorum consuetudo infringit.
B. Dominicus Ordinem Prædicatorum instituit, &
tamen Regulam *Augustini* non dedit, sed accepit.
Sic Ordo *Cisterciensis*, sic *Carthusiensis*, sic cæteri
pene innumerabiles, Principes suæ institutionis a-
lios habuerunt, atque alios Regulæ datores. Sed

*Et si Regu-
lam non
dederit.*

ne

ne causeris ELIAM præcessisse Regulam Carmelitarum, & ideo non potuisse Ordinis esse Fundatorem, noueris plures in Ecclesia Dei olim sine certa regula Ordines extitisse, qui successu temporis regulam assumpserunt.

Multis enim annis Ordo S. Hieronymi in Ecclesia Christi viguit, qui tamen Hieronymi regulam non accepit, donec Frater *Lupus* Oliueti Hispanus, eiusdem Ordinis Generalis, tandem sub Martino Papa V. ex varijs eiusdem Patris dictis nouam regulam comportauit. Denique multos Ordines sub quorundam Sanctorum titulis esse cognouimus, de quorum regula nihil inuenimus. Sed de his hæcenus.

Maximum *Elia* institutionis argumentum est, testimonium antiquitatis, multis veterum scriptis celebratum. Fratres enim Carmelitæ prius extiterunt, quam regula; quoniam exemplo ELIÆ & Prophetarum ipsi sibi met viuenti regula fuerunt. Lege vitam ELIÆ ac *Filiorum Prophetarum*, & inuenies illos ante regulam, regulariter vixisse. Nec refert, si & alios quoque Religiosos ea facere dixeris, quæ Carmelitas exemplo ELIÆ facere diximus, quia etsi moribus ELIAM ceteri pro posse sequantur, tamen soli Carmelitæ non solum moribus sed & habitu & loci vocabulo ipsum imitantur.

Elia pater Sabacha.

Mirabilis eius visio.

Legimus in Historijs, quod *Sabacha* pater ELIÆ nondum nati viderit in somnis viros candidatos salutantes eum, per quos recte Fratres Carmelitas accipimus, quos habitu & conuersatione candidos esse cognoscimus. Hi genitorem ELIÆ *Sabacham* salutant, quia illius exemplo inhaerentes quasi fratres eius se exhibent, dum *Sabacham*, qui interpretatur *reticulum*, candidis moribus salutant. Quid autem aliud per *Sabacham* patrem Elia intelligitur, quam *reticulum* sanctæ Religionis Carmeliticæ, in qua multi saluandi capiuntur? A tempore siquidem ELIÆ & *Elisei* Prophetarum Dei, vsque ad Christi natiuitatem plures in montem *Carmelum* amore solitudinis

dinis incoluerunt, sicut ex veterum historijs aperte
 demonstratur. Nam post Passionem Domini prædi- *Carmeli-*
 cantibus fidem Apostolis, inter multos qui tunc con- *ta primi*
 uertebantur, etiam *Carmeli* montis *Eremita* con- *ab Aposto-*
 uersi sunt, qui deinde crescente numero Fidelium *lis cōuersi.*
 in *Carmeli* montis latere in honorem Dei Genitri-
 cis & Virginis *MARIÆ* Capellam extruxerunt: vn-
 de & vocabulum loci & Religionis recipere merue-
 runt. Nec mireris, si etiam Monachos ante Christi
 natiuitatem in *Israël* fuisse dixerim, qui montem
Carmelum & deserta solitudinis inhabitauerunt: quan-
 doquidem & apud Gentiles in Gallia nostra Belgica
 Monachatus celebris fuit, cuius Professores anti-
 quitas *Druides* appellauit. Horum in urbibus & vil-
 lulis aliqui morabantur, aliqui montes syluasq; in-
 habitabant, omnes de scientia rerum naturalium
 philosophabantur. Erant in maxima auctoritate
 populi, ad quorum omnia nutum gerebantur. Vita
 illis abstracta & continentissima fuit, ideo ut nemo
 sinistrè loqui aliquid de ipsis præsumeret. Potesta-
 tem habebant excommunicandi rebelles, & rursus
 absoluendi obedientes. Omnimoda quoque immu-
 nitate gaudebant. Cæterum, ne multis agam, qualis
 istorum conuersatio fuerit, *Cæsar* in *Commentarijs*
 expressit. Nam præter fidem & vnus Dei notitiam,
 actione se Monachos exhibebant. Si *Druides* ante
 natiuitatem Christi Gentiles solitariam ac Monasti-
 cam vitam egerunt; quid mirum, si ex *Iudæa* Fideles
 montis *Carmeli* *Eremitæ* fuerunt: Denique, si de
 Monachis, quæ ante Christi natiuitatem in *Iudæa*
 floruerunt, altiora scire desideras; historias *Philonis*
Alexandrini & *Iosephi* *Ierosolymitani* *Iudæo-*
 rum legas: & quales eo tempore
 fuerint, inuenies.

* * *

CAP. III.

De Conuersatione Filiorum Prophetarum, aliorumque
Eremitarum ante Natiuitatem Christi
in monte Carmelo.

Legimus in Historijs veterum, primum *Samuelem* conuentum instituisse Prophetarum, quem & *Cuneum* appellabant. Deinde translato *ELIA* per aëra eius duplex in *Elisæo* spiritus quieuit; qui & ipse cum *Filijs Prophetarum* montem *Carmelum* temporibus certis incoluit, & viuere ad normam *ELIÆ* summopere curauit. Ex his quidem multi suis nominibus per Patres recensentur, de quibus nostrum iudicium non inconsultè suspendimus, eorundem testimonio contenti. Hinc de *Monachorum* institutione dicit *Hieronimus*: *Noster Princeps Elias est, Dux noster Elisæus, & filij Prophetarum, qui in agris & solitudine habitantes, habitacula sibi construebant iuxta fluentia Iordanis.* Erant isti viri multarum virtutum, charitate maximi, deuotione & integritate summi, qui in contemplatione Dei suspensi, mundum cum voluptatibus suis contempserunt. De quibus veraciter dicit *Apostolus*: *Circuierunt in melotis, & in pellibus caprinis, e-gentes, angustiati, afflicti; quibus dignus non erat mundus. In solitudinibus errantes, in montibus, in speluncis, & in cauernis terra, qui per fidem regna vicerunt: operati sunt iustitiam, adepti sunt repromissiones.* Isti sunt viri fortes atque prudentes, qui *Monasticæ Conuersationis* fundamenta iecerunt, qui post *ELIAM* montem *Carmelum* inhabitantes se *Habitu & Conuersatione* Deo dignos exhibuerunt. Ab his *Ordo Carmelitarum* initium sumpsit & vocabulum. Ipsi enim *Ordinis Carmelitici* conuersationem legis tempore seruauerunt, à quibus nostri *Carmelitæ* sub gratia & Nomen acceperunt & *Ordinem*. Nihil in his omnibus nisi tempus discrepat: merito vnus *Ordo Carmelitarum & Eremitarum* sub lege & gra-

1. Reg. 16.

4. Reg. 2.

Hier. ep. 13

ad Paulin.

Hebr. 11.

Primi fun-
datores mo-
nastica vi-
tæ.

tia

tia dicitur, qui vnus Dei fide & cultu coniungitur. Neque autem cæteris Ordinibus titulus *Elianus* conuenit; cui etsi conuersatio vitæ congruat, tamen nomen loci non concordat. Antiquissimus ergo omnium Ordinum in Ecclesia Dei Carmeliticus est, à quo cæteri Ordines principium & formam suæ institutionis acceperunt. Enimvero, quantum attinet ad auctoritatem veterum Scripturarum, *Mosis* instituti propositi princeps fuit *Elias* & discipuli eius: qui relictis urbibus sibi casulas circa Iordanis fluentia formã ac in deserto construxerunt. Huius sub gratia propositi primus *Baptista Ioannes* extitit, qui à teneris annis solitudinem deserti inhabitauit. Nec putes sanctos Prophetas Domini, boni solitudinis ignorasse magnitudinem, cum non fuerit minimus eorum, qui dixit: *Bonum est homini, cum portauerit iugum huius Domini ab adolescentia sua: sedebit solitarius, & tacebit; quia leuabit se supra se.* Sciebant viri sanctissimi diuino Spiritu illustrati solitariæ vitæ utilitatem: & ideo ante legislationem operibus impenderunt, quod demum sub regula constituti Carmelitæ pro posse imitantur. Et quamuis *ELIAS* Carmelitis regulam scriptam non dederit, eis tamen exemplo sanctæ conuersationis viuendi norma fuit, quibus post se & locum & habitum concessit.

CAPVT IV.

Quando & quemadmodum data sit Regula Fratribus in monte Carmelo degentibus.

Sancti etenim Patres, qui in monte Carmelo iuxta fontem *ELIÆ* ante Christi natiuitatem habitabant, Regulam conscriptam habuisse non leguntur; sed ipsi norma & regula sibi fuerant, qui exemplo *ELIÆ* concorditer viuebant. Deinde post Passionem Domini multiplicata per Iudæam fide Christiana, hi qui in monte Carmelo vitam imitatione *ELIÆ* ducebant Eremiticam,

B

secun-

Antiquissim^o oꝝum Ordo Car. Ab illo cæteri sua institutionis acceperunt. S. Isido. l. 2 de offi. c. 15 S. Ioã. Bap sub gratia huius Ord. princeps. Thren. 3.

Nota sin-^gularẽ antiquorum Carmelitarũ prarogatiuam.

A. 4.

secundum Euangelium Christi viuere cœperunt, sicut in Actibus Apostolorum scriptum est: *Erant unanimiter in oratione perseverantes, & erat illis cor unum & anima una: nec quisquam inter eos aliquid habebat proprium, sed erant eis omnia communia.* Hæc est vita Apostolica, quam Fratres Carmelitæ in primitiua Ecclesia studiosissime obseruabant, regulam super his Euangelicam in cordibus suis habentes conscriptam. Successu vero temporis, cum homines paulatim inciperent ab Apostolica vita recedere, & proprium sibi quisque possidere, timentes zelosi montis *Carmeli* habitatores, ne & ipsorum sancta conuersatio per successum temporis deficeret, de remedio in posterum cœperunt cogitare. Regulam ergo non propter se, sed posteritatem postulabant, scientes Ordinem suum iam deinceps non satis tutum existere, nisi per Regulam confirmetur. Et reuera, nisi hodie Carmelitæ approbatam haberent Regulam, nescio si subsisterent. Regula enim sola est, quæ Ordinem præcedentium posteritati commendat. Tempore pacis belli sumptus parandi sunt, ne aduersitas offendat imparatos. Nam si Fratres montis *Carmeli* non accepissent Regulam tempore pacis, ubi de Iudæa tandem per Saracenos expulsi manere potuissent? Anno igitur Domini MCCCII. sub Henrico & Calixto Papa II. *S. Brocardus* Prior montis *Carmeli* Regulam ab *Alberto* Hierosolymorum Patriarcha obtinuit, quam suæ posteritati obseruandam commendauit. Nec æstimandi sunt Fratres Carmelitæ eatenus irregulariter vixisse, qui ex sancta conuersatione consuetudinem in regulam commutarunt. Non enim necessaria est regula perfectis, sed infirmis.

*Regula
necessaria
Monachis.*

* * *

CAP. V.

CAPVT V.

De Confirmatione & Approbatione Ordinis
Carmelitarum.

Sed inuido dente bonos lacerare non cessat peruersus, dum aliter sibi probitatis famam non potest acquirere, nisi famæ insidietur alienæ. Quanto enim crescunt bonorum studia, tanto & inuidia prauorum sæuitura crescit. Enimvero, quanquam sacrum Carmelitarum Ordinem vetustas ipsa comprobauerit, quanquam multorum Fratrum sanctitate sublimatus ab initio fuerit, nequaquam tamen prauorum contra eum persecutio quieuit. Dicebant ergo Fratribus sanctis detractores iniqui: Non est Ordo vester in Ecclesia Dei stabilis, quem sancta Sedes Apostolica non probauit. Hinc orta sunt scandala, hinc seditiones in populo surrexerunt, dum peruersi homines sanctum Ordinem delere funditus moluntur. O stulta hominum abusio, vt quod Euangelium Christi approbat, humana confirmatione existiment indigere. Dic mihi detractor bonorum, legistine Bullas veterum Ordines approbantes? Quis Papa confirmauit veteres Ordines Pachomij, Basilij, Augustini & Benedicti? Nulquam inuenies, hos Ordines libris confirmatos a principio. Enimvero quos sanctitas multorum approbat, quos longa vetustas confirmat, quis nisi mentis inops & stolidus infringat? Si Ordines præfatos sancta confirmat antiquitas; Ordo Fratrum Carmelitarum, qui antiquissimus est, nullius confirmatione opus habet. Longè enim præcessit Romanos Pontifices, qui ex ELIA Propheta exordium sumpfit.

Hæc dixerim, non quod Ordo Carmelitarum Apostolico careat munimine, sed vt emulos odio motos ostenderem, non ratione integritatis. Nam posteaquam Fratres huius Religionis in Europam venerunt expulsi de Palæstina, multi Summi Ponti-

B 4

fices

fices Ordinem ipsum confirmarunt, de quibus *Alexander* Papa III. vnus extitit, post quem *Innocentius* III. idem fecit, amborumque vestigijs inherens *Honorius* III. multis adiunctis priuilegijs, & Ordinem & Regulam denuo comprobauit. Sed de his admodum satis dictum sit, quia etsi nos priuilegia Carmelitici Ordinis non penitus lateant, tamen nostri non est propositi, in lucem ea traducere. Hoc æmulis velim sufficiat, Ordinem hunc semper probatum extitisse ab initio, & deinceps stabilem mansurum.

C A P V T VI.

De mutatione superioris Habitus Fratrum.

Quemadmodum in superioribus iam diximus, Fratres Carmelitæ suos Principes non solum moribus, sed & Habitu pro sua possibilitate imitantur. *ELIAM* vero pallio indutum fuisse, sacra demonstrat historia, quo transeunte Domino vultum suum operuit, & tangens eo Iordanem calcabilem fecit. Denique cum *Elisaum* vocaret, pallium super eo misisse legitur, quo etiam donauit eundem, dum ipse per aëra raperetur. Erat autem pallium (si veterum scriptis adhibeatur fides) rotundum, totum corpus à collo vsque ad medias tibias cooperiens, angustum superius & inferius latum, ac in anteriori parte apertum. Color autem ipsius Habitus albus fuisse dicitur, per quem interior Fratrum munditia & puritas designatur. Tali *ELIAM* pallio amictum fuisse tradunt, tali Habitu incessisse *Elisaum*, & *Filios Prophetarum*. Si quis vero hanc Habitus *ELIÆ* descriptionem contendat esse apocrypham, nullam per hoc iniuriam nobis fecerit, qui nostram opinionem non scribimus, sed præcedentium Patrum. Cappa enim Ordinem non facit, sed obseruantia pietatis. Nam quod antiqui Monachi etiam vnus Ordinis in colore Habitus

4. Reg. 2.

pallio Elia
albū fuit.

vni-

vniformes aliquando non fuerint, S. Pater *Benedictus* in sua Regula innuit, qui Monachos de colore vestium causari prohibuit. Hæc dixerim, non quod album fuisse *ELIÆ* Habitum negem, sed vt hæsitantibus occasionem murmurandi contra Ordinem præscindam. Post multos vero annos, cum Terra sancta in manus deuenisset infidelium, coacti sunt Fratres mutare Habitum, Saracenis id vrgentibus, *Carmelita* qui solis satrapis suis albam portare vestem licere existimabant. Publico igitur edicto Regis Fratres montis *Carmeli* album deponere Habitum compulsi sunt, & alium quemlibet assumere. Reiecto itaque necessario Habitum pristino, cappas virgulatas assumpserunt, qui duplicis coloris a septem partibus virgulatus extitit, quarum prima circa fissuram anteriorius alba fuit altrinsecus, sequens ab vtraque parte alba, & vltima in medio dorsi nigra. Tandem cum post annos non paucos malitia infidelium crescente de Terra sancta Fratres cogerentur recedere, denuo Habitum compulsi sunt immutare. Venientes enim ordinatione diuina in *Europam*, ne populis risum peregrino Habitum facerent, veterem Habitum resumpserunt, quo vsque in hodiernum diem in Ordine vtuntur. Denique, ne mutatio hæc cuiquam friuola videretur, auctoritate Summorum Pontificum mox legitur comprobata.

CAPVT VII.

Quare Carmelita Fratres dicantur B. Mariae semper Virginis de monte Carmelo.

Sed iam quærendum nobis est, quare tot sanctis nouis & antiquis Ordinibus prætermisissis, solus Carmelitarum Ordo B. Dei Genitricis titulo decoretur; cum ipsa nec Fundatrix illius extiterit, nec aliqua ei similitudine professionis subiecta. Quæ ergo causa fuit, vt Carmelitæ Fratres *B. MARIÆ semper Virginis* ab initio dicerentur? Nunquid fortuito casu, aut elatione aliqua inani fa-

ctum est? Absit. Nam sicut ex veterum lectione di-
 *Sciēdū, q̄ dicimus, titulum hunc Carmelitis conuenire maxi-
 Carmelita me scimus; quos ab exordio suæ institutionis Dei
 2. Sacella, Genitricem semper in maximo honore & reueren-
 siue tēpla, tia habuisse non dubitamus. Enimvero non diu
 in Deipara post Domini Passionem crescente per Iudæam fide
 Virg. hono Christiana Fratres montis* Carmeli Capellam in e-
 re, in mōte iusdem montis latere in Dei Genitricis honorem
 Carm. cō- construxerunt; eamq; in Ordinis sui Aduocatam
 struxerūt; & Patronam elegerunt, & Fratres eius deinceps ap-
 primū ipsa pellati sunt. Sicut ergo à Carmelo Carmelita, ita
 adhuc vi- a Capella quam ædificarunt, vsque in hodiernum
 uente, non diem Fratres Beatissima Dei Genitricis & Virginis
 diu post appellantur, Et digna quidem Carmelitis denomi-
 D. passionē natio, vt qui Dei Matrem speciali semper amore
 in vno late venerantur, etiam illius sint titulo clariore,
 re, siue vt Quemadmodum enim Beatissima Virgo MA-
 alij docēt, RIA Paradisi nobis aditum prima omnium aperuit,
 in decliuio ita Carmelitarum Religio principium & formam
 anōtis Car. cæteris Ordinibus dedit. Nec dubium mihi est, quin
 meli: alte- Dei Parens MARIA hunc Ordinem speciali fauore
 rum, mox prosequatur, quem & loco vicinum, & tempore pri-
 post glorio- mum sibi & Filio in obsequium exortum recogno-
 sam ei^o in scit. Digni profectō sunt Fratres Carmelitæ sacra-
 cælos Afsū tissimæ Virginis titulo insigniti, qui ab exordio suæ
 ptionē, in institutionis ei per humilitatem & innocentiam suo
 eo montis modo facti sunt proximi, & in obsequio eius paren-
 Carm. loco telæ singulariter deuoti. Lege & reuolue omnes
 vbi Elias transacti temporis historias, & nusquam inuenies
 oli ascēdē- Ordinem Fratrum Carmelitarum in Ecclesia Dei
 zē nubecu. schisma suscitasse vel scandalum, nec vlla nouitate
 lā Virginis populum fidelem perturbasse, neque de aliqua hæ-
 typo insig- resi vnquam fuisse suspectum. Semper enim in hu-
 nē cōspexe militate & tranquillitate Domino seruiuit, semper
 rat, i. in pacificus in Ecclesia fuit, semper sua innocentia
 vertice contentus extitit. Qui ergo humilitate & munditia
 Carm. vti moribusq; sanctis Beatissimæ Dei Genitrici semper
 constat ex deuotus extitit, eius titulo congruē sublimatus fuit.

Hoc & ipse Habitus sua munditia & puritate indicat, qui Fratres Carmelitas continentiam & castitatem summopere obseruare debere manifestat. Et quamuis locus ipse primus, qui nomen dedit Ordini, desolatus iam sit, vocabulum tamen *Carmeli* Fratribus manet, vna cum patrocinio Dei Genitricis. Nunc ergo satis dictum probatumq; sit de Auctore & loco Carmelitici Ordinis: persuasumq; velim sit omnibus, illius cultores *Fratres B. MARIE semper Virginis de monte Carmelo* merito & esse & palam prædicari.

Quid Habitus albus designet.

CAPVT VIII.

De Transmigratione Fratrum Carmelitarum
in Europam.

CVM propter scelera populi Terra sancta in manus perfidæ gentis Saracenicæ redacta esset anno post Domini Passionem sexcentesimo tricesimo nono, Fratres Carmelitarum, qui dudum in vr-
bibus etiam multiplicati habitabant, nimium ab infidelibus afflicti ad eremum *Carmeli* montis redire sunt compulsi. Non enim in ciuitatibus manere diutius poterant, quos Saraceni in tantum affligebant, vt nullum eis Deo famulandi tempus quietum relinquerent, ac victui necessaria funditus negarent. Manserunt itaque Fratres in monte *Carmelo* solitariam vitam in paupertate non modicâ ducentes, donec multis euolutis annis, Terra sancta per Christianos iterum fuit recuperata, & Peregrinis iter ad illam in pace compositum. Facta fuit hæc Terræ sanctæ recuperatio per Ducem *Gotfridum* anno Domini millesimo nonagesimo nono.

*Gotfridus
Dux recuperat Terram sanctam.*

Deinde post annos paucos confluentibus vndique Peregrinis, & maximè de regionibus *Europa*, numerus Fratrum in monte *Carmelo* valde multiplicatus est, intantum, vt præ multitudinem montes implerent & vrbes. O si tunc Ordinis Carmelitici decorem in sua maiestate vidisses, nunquam fuisse

*Mirifice
floreto Ordo
Carm.*

similem alium exclamares! Erat videre delectabile, Fratres innumerabiles circa montem *Carmelum* habitantes in cellulis & cauernis petrarum id ipsum omnino sapere, Deo Maximo die noctuq; quam deuotissime seruire, mundum cum suis voluptatibus pro Christi amore contemnere. Summa tunc apud illos erat religio, summa regularis vitæ perfectio, cum Fratres in carne manentes, carnem ipsam cum vitijs suis fortiter euicerunt. Floruit in pace Religio, quæ paulo ante turbata perfidorum incurfibus deficere putabatur. Venerunt ex omni *Europa* Fratres peregrini, & colla monasticis disciplinis in monte *Carmelo* humiliter submiserunt.

Sed non diu durauit in Terra sancta ista tranquillitas. Mortuo namque Ioanne Ierosolymorum Rege, Terra sancta consueta subsidia habere à Sede Apostolica non potuit, Friderico Imperatore per suam rebellionem Summo Pontifici obfistente, donec iterum à Saracenis capta fuit. Iam vero deinceps Fratres *Carmelitæ* ab infidelibus tanta tribulatione afflicti sunt, vt nusquam tuti amplius in Iudæa viderentur. Vnde anno Domini millesimo ducentesimo tricesimo octauo, coacto in vnum Concilio totius Ordinis in monte *Carmelo*, multi de Prioris licentia & consilio Fratrum *Palaestinam* egressi sunt; & cum Regula, Ordinario suo ac Statutis, in *Europam*, vnde venerant, reuersi. Venerunt ergo aliqui in *Cyprum*, alij in *Franciam* & *Angliam*, nonnulli vero in *Germaniam*; singuli, vbi se locum pro conseruando Ordine putabant inuenire. Remanserunt autem & plures in monte *Carmelo*, qui tamen & ipsi per Saracenos breui post expulsi sunt. O miseranda sanctissimi Ordinis calamitas, qui pene infinitis pridem Filijs exultabat, iam necessitate urgente à Fratribus suis deseritur, Quem non, etsi lapideus sit, permolliat ista *Carmeli* desolatio, quando non vnus tantum Montis, sed multorum Monasteriorum per vniuersam Iudæam

dam Religio destructa est? Sed quemadmodum locus ELIÆ Carmelitarumque saluus persisteret, quando totus ille conculcatur à gentibus, quem Dominus noster Rex cœli sua corporali præsencia sanctificauit?

In *Europam* itaque venientibus Carmelitis, auctoritate summi Pontificis loca in diuersis regionibus ad manendum disposita sunt; qui statim, licet cum difficultate, Conuentus plures instituerunt. Magna tenebat homines Christi commiseratio Fratrum; & quos sedibus suis expulsos condolebant, larga munificentia fouebant. Ex hoc itaque tempore Fratrum Carmelitarum Ordo per vniuersam *Europam* valde multiplicatus est, & magnos in Ecclesia Dei fructus sua conuersatione & doctrina attulit, & profert vsque in hunc diem.

CAPVT IX.

*De multiplici persecutione huius sanctissimi Ordinis
& eius contra amulos victoria.*

Rescente itaque per *Europam* Ordine, & numero Fratrum multiplicato, inuidens bonorum studijs Diabolus persequi Fratres non cessabat; & quod per se agere non potuit, per malos homines subordinauit. Concitauit ergo contra eos Sacerdotes Ecclesiarum Rectores, qui eos in suam potestatem conabantur redigere, & veluti rusticos legibus Parochialibus subiugare. Usque adeo hæc præsumptio inualuit, vt Carmelitis interdiceretur publice, ne mortuos suos sepelirent in Conuentibus, nisi Parochialium prius soluissent iura Ecclesiarum. Interdicebant præterea inuidi Sacerdotes, ne quis paupertati Fratrum succurreret, quasi non in ædificationem, sed in destructionem fidelium transmigrassent. Conquererentur Fratres afflicti Diocesium Episcopis, sed frustra. Omnes enim sua quærebant, omnes delere Ordinem funditus cogitabant, sua non Reipublicæ commoda præ oculis habentes.

*Parochi ob
sistunt Car
melitis.*

Quid iam facerent Fratres tui, Virgo Domina mundi? Quo se verterent vndique tribulati? Quem calamitatum suarum Aduocatum inuocarent? Inuocabant homines, sed non erat qui adiuuaret, singulis sua quærentibus. O quis metus tunc Fratres tenebat, cum se de Iudæa expulsos inter Christianos odio haberi cernerent! Desolati ab hominibus te Matrem misericordiæ inuocabant, spem suam in te totam collocantes. Nec frustra. Quem admodum enim, cum sis fons pietatis, obliuisci potuisses FRATRES TUOS, FILIOS TUOS, VISCERA tua? Vocasti ergo vnum ex eis quem cæteri sequebantur ducem, eumque ad Sedem direxisti Apostolicam, bonam de rebus confidentiam repromittens. Nec vana, sed certa promissio. Direxisti viam APOSTOLI tui, præuenisti eum in benedictionibus; Vicarium Filij tui quid faceret, præmonuisti. O sancta & verè digna conciliatio, quæ originem non ex hominibus, sed ex Dei ordinatione recepit.

*Implorant
Carmeli-
ta in ad-
uersis opẽ
B. Virg.*

*A Papa de-
fenduntur*

Auditis Summus Pontifex necessitatibus Fratrum, æmulos & detractores eorum Apostolica maiestate compescuit, & Ordinis tranquillitati in posterum largiter prouidit. Quid nunc dicis, tortuose coluber, qui sanctum Carmeli Ordinem te posse delere sperabas? Vbi est præsumptio tua, qua Religionem Dei Genitrici consecratam conabar is euertere? Confusus es, & omnes consiliarij tui Dei virtute humiliati sunt in iniquitatibus suis. Ecce sanctus Ordo contra omnes aduersarios suos præualuit & confortatus est, & vnus è quatuor Paradisi fluminibus factus, vniuersam terram aqua eruditionis irrigat: tu vero cum tuis canibus debitas rependis vltiones. Neque noua est ista peruersorum æmulatio, cum ab exordio mundi semper bonos persecuti sint mali, quatenus per multas tribulationes probentur electi. Sed dum boni aduersitatibus impiorum afflicti proficiunt, semper ad pessima scelerati cadunt.

Tu autem, Carmeli decus, noli deficere, noli à proposito

posito sanctissimæ institutionis cessare, quatenus ad præparata tibi præmia sine fine queas pertingere. Si mater obliuisci poterit dilecti filij sui, te Regina cæli non poterit deserere. Quod si mater obliuiscatur fructus vteri sui, tamen MARIA Virgo tui non obliuiscetur, sed FRATRES suos dilectos custodiet, & gaudiorum suorum participes constituet. Hoc autem a te necessario exigitur, vt Fratres, quos nomine & habitu tuo fouer in gremio, vita & conuersatione immaculatos custodias. Nihil enim prodest Dei Parentis insigniri vocabulo, si contrarijs moribus vitæ conuersatio inquinetur. Igitur vt sub titulo Regina cælorum veraciter fulgeas, ad tria substantialia Religionis obseruanda professores tuos ante omnia dirigas, sine quorum custodia non saluat monastica professio, sed damnat. Dominus tecum est, quamdiu fueris cum eo. Si vero semitas primæ institutionis tuæ contempseris, si vitijs aditum dederis, multis malis & inuicemmodis subiacebis. Eris in derisum omni populo, & qui modo fulges in gloria, sub improperio & ignominia confunderis. Caue itaque, ne primam institutionem transgrediaris, neque neglecto Dei cultu post vanitatem ambules.

*Tria substantialia
vota necessaria
Monacho seruanda.*

CAPVT X.

De primo profectu Ordinis Fratrum in Europa, & de multiplicatione Conuentuum.

IN Euangelio Dominus loquitur: *Nisi granum Iohan. 12.
frumenti cadens in terram mortuum fuerit, ipsum
solum manet. Si autem mortuum fuerit, multum
fructum afferet.* Pulchre Fratribus Carmelitis hæc
sententia conuenit, quæ illos granum esse Dei & semen ostendit. Enimvero granum hoc Carmeliticum
germinis in terram cecidit, quando expulsus de
Iudæa fuit. Mortuum autem extitit, quando multis
tribulationibus attritum, suæ transmigrationis incommodum deplorauit. Multum vero fructum attulit.

tulit, quando ex amulorum prauitatibus erumpens, per varios in *Europa* Conuentus multiplicatum extitit. Sane fructum multum Carmelitarum affert Religio, quæ sese totam Dei seruitio mancipat, quæ virtutum semitas deuota amplectitur, per cuius exempla multi ad iustitiam conuertuntur.

Vere granum mortuum est Ordo Carmeliticus, qui cadens in Iudæa periit, sed multiplicatus in Europa surrexit. Malleo & incude dilatauit eum Dominus, quia dum de Palæstina minor numero expellitur, crescens in Europa dilatur.

Nec sine ordinatione diuinæ prouidentia id factum credimus, cum paucos Fratres Ordinis huius in immensum creuisse videamus. Quemadmodum enim pauca segetis semina in terram proiecta mortificantur, & multum fructum afferunt; sic pauci Fratres de *Carmelo* expulsi, & ad tempus in terra peregrinationis afflictæ, maximum in Ordine numerum Fratrum successu temporis protulerunt. Hæc est mutatio dexteræ Excelsi, hæc prouidentia gubernatoris Altissimi, qui ex malis bona nouit elicere, & paucorum calamitatem in gaudium maximum commutare. Sicut enim ferrum malleo extenditur, sic Ordo Fratrum Carmelitarum ferro tribulationis extensus & multiplicatus est. Qui si manere in primo suo nidulo potuisset, non adeo multiplicatus hodie in Ecclesia fidelium esset. Nam post felicem aduentum eorum in Europam, superatisq; auctoritate Apostolica impijs persecutoribus, paulatim valde multiplicati sunt. Videntes enim Nobiles & Fideles conuersationem Fratrum esse sanctissimam, multa illis beneficia contulerunt, & Cœnobîa illis quam plura suis expensis erexerunt.

Hinc factum est, vt Fratres Carmelita, qui pauca in Terra sancta, Cœnobîa amiserant, multo plura in Europa reciperent. Et quemadmodum Apostoli fidem Christi prædicantes de Iudæa expulsi, multitudinem gentium conuerterunt; sic Fratres

Carmelita

Carmelitæ vnus Prouinciæ termino amisso, totius Europæ locum ad mansionem receperunt. Vnius ergo Montis desolatio, multarum Regionum ædificatio fuit. Nequaquam ergo se *Carmelus* vltra plorabit desertum, quem per rotum Orbem iam constat esse diffusum. Multiplicato vero per Europam Fratrum numero, & multis in diuersis locis erectis Conuentibus, cernentes Romani Pontifices vitam eorum esse laudabilem, Ordinem ipsorum priuilegijs multis sublimarunt, eumque ab Ordinariorum iurisdictione penitus eximentes, cæteris Mendicantium Ordinibus adiunxerunt. Et quanquam inter omnes Ordines antiquior sit, tamen in Europa quasi per mortificationem sui renouatus esse videbatur. Sed iam de omni tribulatione sua conualuit, fortis factus in bello, omnes aduersarios suos superauit & confudit. Non est quod sibi amplius noceat, non est qui eum dentibus contingere de cætero præsumat, Dei maxima virtute confirmatum.

Gaude felix plantatio, mundi triumphans illecebras, summa carpens præmia regni, quæ nomen originis tuæ conseruas & imitaris Principes.

CAPVT XI.

Quam utilis & fructuosus sit in Ecclesia Ordo Carmelitarum.

Quam pulchri sunt gressus tui in calceamentis, filia Principis; quam pulchra es & decora in delicijs, ô Religio speciosa CARMELI. Tu hortus aromatum, quem dextera Dei plantauit in monte Carmelo, cuius flores suauissimum odorem reddunt, dum viros doctos protulisti atque sanctissimos. Tu Prophetarum Principem ELIAM habuisti, tu ELISÆVM à mundi negotijs ad obsequium Prophete vocasti, tu VATVM schola, tu norma discipline, & prænũcia monastice vnitatis. Tu sub lege gratiam, sub gratia prædicas pietatem. Vere Dei castra sunt hæc, in quibus vita Apostolica ipsos longe præcellit

Nota prærogatiuas
Ord. Car.

AP0-

APOSTOLOS. Ordinis itaque huius gressus ab initio pulcherrimi sunt, quando Fratres Deum amantes de virtute in virtutem profecerunt. O Carmeli pristinum decus! ô vere sancta Deoq; dilecta conuersatio, quæ Diabolum vincit, carnem exuperat, mundum contemnit & vitia. Sancta etenim conuersatio Fratrum Carmelitarum, si ad puritatem suæ institutionis ambulet, Ecclesiam ædificat, inscios informat, ad pœnitentiam peccatores vocat, aduersarios Christi oppugnat, delinquentes castigat.

Quid hac Religione pulchrius, quid vtilius Ordine, in quo charitas imperat, obedit humilitas, zelus bonus vigilat, paupertas voluntaria regnat, continentia pugnat, castitas triumphat? Optimè Religio conseruatur, dum prouidentia consulit, dum iustitia corrigit, dum misericordia erigit, benignitas instruit, sapientia custodit. O quam bonum & quam iucundum, sic habitare Fratres in vnum, qui Deo in humilitate deseruiunt, charitatis fraternæ iura custodiunt, mundum & vitia fugiunt, virtutes colunt, humilitatem diligunt, à malis omnibus recedunt. Hi sunt, qui labentem Ecclesiam humeris excipiunt: & tam verbo, quam exemplo, fideles populos ad iustitiam Christianam erudiunt. Qui tales se in Ordine exhibent, digni sunt, vt Fratres B. MARIE Virginis appellentur. Cæterum, qui vanitates huius mundi sectantur, qui contempta obseruantia regulari vitijs & voluptatibus dediti sunt, non Fratres eos B. MARIE Virginis dixerim, sed turpissima mancipia diaboli. Quid enim turpius, quidve damnabilius, quam sub Ordine sancto inordinate vivere? Non est ei in Dei Genitricis honore consortium, qui seruus est vitiorum. Magnopere itaque, Fratres Carmelitæ, vobis curandum est, ne dignitatem nominis quam à Regina accipitis, malis moribus amittatis. Quid enim proderit vobis Fratres appellari B. MARIE Virginis, si operarij fueritis iniquitatis? Enimvero, nisi secundum regulam vestram
& pri-

& primam institutionem religiosè vixeritis, ad damnationem potius, quam ad gloriam hunc titulum vsurpatis.

Curate itaque, Fratres mei, omnem à vobis iniquitatem repellere, curate bonis moribus insudare, quatenus ad eam, quam Ordinis vestri SOROREM dicitis, per sancta exercitia venire valeatis. Nisi enim in communi sine proprio castè & religiosè vixeritis, ad Reginam cœli non peruenietis. Si sic viuere curaueritis, vtiles in Ecclesia Dei estis. Enimvero, sicut bonos Carmelitas religiosè secūdum regulam conuerfantes, omni laude dignos describimus; ita malos & moribus deformatos, longe ab hoc volumine femouendos esse decernimus. Laudare enim nisi bonos non intendimus. Credimus autem multos ab initio bonos & sanctos in hoc Ordine viros claruisse, hodieq; clarescere; & idcirco monemus Lectorem, ne propter deformitatem paucorum totum Ordinem velit contemnere, in quo multi boni sunt, quos certum est illum ignorare. Neminem ex Carmelitis contemnendum Lector existimet, quoniam qui hodie iacere in deformitate cernitur, cras forsitan primus in acie regularis obseruantiz gradietur.

CAPVT XII.

De Sanctis & Canonizatis ex Ordine isto.

QVAM vberes fructus, quamq; suaues in Ecclesia Dei odores ager iste Carmelitici Ordinis protulerit, neminem ignorare credimus, qui veterum historias legit. Nam, vt de his interim fileamus, qui in monte *Carmelo* sub lege claruerunt, tot sancti Fratres sub gratia in Ordine isto fuerunt, vt penitus numerari nequeant. Enimvero, si quis stellas cœli dinumeret, & huius Ordinis Sanctos numerare poterit. Sed forsitan aliquis mihi huius Ordinis æmulator dicat: Quid tu Carmelitas tantopere de Sanctorum multitudine commendas, qui nullius

NOTA.

habe-

*Sancti in
Ordine S.
Benedicti
15. millia.*

NB.

*Cur è SS.
Carmeli-
tis pauci in
Kalēdario*

*Olī glibet
Episcopus
canoniza-
bat Sanctū*

haberi memoriam in Ecclesia Romana non igno-
ras. Ostende mihi, quantos in Kalendario ex Ordine
Carmelitarum Sanctos inueneris? Quisquis talia di-
xerit, se aut inuidum, aut gestarum rerum inscium
penitus ostendit. Quid enim, quod paucos ex Ordi-
ne Fratrum Carmelitarum Sanctos Romana venera-
tur Ecclesia? Num ergo pauci existimandi sunt, quo-
niam non multi Kalendario inscribuntur? Aut nun-
quid Ordo Diui Patris *Benedicti* Sanctos ideo pau-
cos habuit, quoniam vix quindecim ad Kalēdarium
recepit? Enimvero quindecim millia ex eo Sancti
nominibus proprijs referuntur. Non consueverunt
vetusti Ordines de multitudine Sanctorum suorum
inaniter gloriari, dum vnusquisque magis in se san-
ctitatem studuit amare, quam in alio ad ostentatio-
nem suæ Religionis attollere. Malebant enim cul-
tores antiquorum Ordinum Sancti esse, quam dici.
Vnde non magnopere curabant Sanctissimos quos-
que Fratres suos ad plausum vulgi extollere, neque
solebāt pro eorum canonizatione ad Reges & Prin-
cipes sollicitandos discurrere, neque importunis Sū-
mo Pontifices precibus fatigare. Sufficere sibi cre-
debant, si Fratres sui locati fuissent cum Sanctis in
celis; & ideo canonizare illos non curabant in terris.

Ordo autem Fratrum Carmelitarum antiquissi-
mus est, & nunquam vetustatis semitas in hac re de-
requit. Sanctos etenim & multos & præstantissimos
habuit, sed more antiquitatis paucos in Kalēdarium
fuit. Quod vero paucos veneratur huius Ordinis San-
ctos Romana Ecclesia, ideo factum credimus, quod
cum maxima pars eorum ante transmigratiōē Or-
dinis in Iudæa claruerit, sanctitas eorum Romanæ
Ecclesiæ incognita fuit. Nec opus erat eo tempore
pro canonizatione Sanctorum ad Sedem Apostoli-
cam discurrere, dum in Diœcesi quilibet Episcopus
Sanctum testimonio miraculorū posset declarare.
Postquam vero Fratres in Europam transmigrarunt,
mul-

multiplicatisq; diuersis in Ecclesia Ordinibus, neminem pro Sancto haberi Romana decreuit auctoritas, nisi de consensu Summi Pontificis deinceps fuerit canonizatus. Maximus autem Sanctorum numerus hoc decretum præcessit, quos vetustas miraculis inducta canonizauit. Quis Papa canonizauit Apostolos, & veteres Sanctos? Nonne sola antiquitate in Ecclesia Dei venerantur propria sanctitate contenti? Et Ordo Fratrum Carmelitarum plures trans mare Sanctos habuit, quorum in Europa memoria nulla antiquitus fuit. Denique post aduentum Ordinis in Europam Sanctos complures habuerunt, quorum si omnium nomina vellemus describere, volumen hoc in immensum extendere cogeremur. Scimus autem, quod Fratres Carmelitæ Sanctos suos in admirationem populi non consueuerunt exponere; & ideo non fuit nostri propositi, singulos per nomina recensere.

Denique, si quis Viros sanctissimos, qui in hoc Ordine claruerunt, ex nomine scire desiderat, historias & chronica dicti Ordinis legat; & eam præcipue, quam Frater *Ioannes Mechliniensis* Conuentus, dictus *Oudenuater*, multo labore composuit, & *Carmelitici Ordinis Fasciculum tripartitum* nominauit. In ea siquidem huius Ordinis tot sanctissimos Viros inueniet, vt de cæteris Ordinibus paucos habuerit similes. Initium quoque Ordinis & Progressum eius aperte lectionis modulo aperuit, & omnes generales Priores à primo vsque ad Pontium, qui Ordini modo præsidet, per nomina descripsit. Nos vero, quos rei familiaris cura sermonem abbreviare compellit, his finem facimus, & secundum de laude Carmelitarum volumen ordinandum pro virili nostra assumimus, in quo de Illustribus Viris & doctis in eo, qui varia ad Ecclesiæ vtilitatem conscripserunt (quantos scire possumus) mentionem

faciemus.

F I N I S.

G

LIB. II.

*Ord. Car.
complures
Sanctos in
Europa
habuit.*

*Chronica
Ordinis
Carmelit.*

An. 1492.